

V. C. L. a A. N. v. Spojené království (stížnosti č. 77587/12 a 74603/12)

Datum rozhodnutí: 16. února 2021

Závěr: *Jakmile vnitrostátní orgány zjistí skutečnosti zakládající podezření, že jednotlivec se stal obětí obchodu s lidmi, musí být taková okolnost posouzena odborníkem.*

Obsah: Stížnost se týká dvou vietnamských nezletilých chlapců, které policie našla pracovat v pěstírně marihuany. Oba byli obviněni z drogových deliktů, a byli shledáni vinnými. Po svém odsouzení byli umístěni do zařízení pro mladistvé provinilce. Následně bylo specializovaným orgánem shledáno, že jde o oběti obchodování s dětmi. Vyšetřující orgány přezkoumaly své rozhodnutí vůči oběma chlapcům, ale dospěly k závěru, že se o oběti obchodování s dětmi nejedná, a rozhodnutí o jejich trestním odsouzení prohlásily za oprávněné. Stěžovatelé ve své stížnosti uvedli, že orgány členského státu je neochránily poté, kdy se stali jako nezletilí předmětem obchodu s lidmi, a neprošetřily s tím související otázky jejich práva na spravedlivý proces. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 4 a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Poznámka: Soud v tomto případě poprvé posuzoval souvislost mezi čl. 4 Úmluvy a trestním stíháním obětí obchodování s lidmi (nebo možnými oběťmi obchodu s lidmi). Dospěl k závěru, že trestní stíhání ve věci, která zahrnuje aspekt obchodu s lidmi, není nezbytně porušením čl. 4 Úmluvy. Nicméně s ohledem na odbornost specializovaného orgánu, který označil oba chlapce za oběti obchodování s lidmi, bylo třeba, aby vyšetřující úřad uvedl jasné protiargumenty, založené na definici obchodování s lidmi, jestliže se závěrem specializovaného orgánu nesouhlasil. K rozhodnutí o stíhání totiž může být přistoupeno až poté, kdy je provedeno posouzení odborníkem. V projednávané věci však existovalo podezření, že oba chlapci se stali oběťmi obchodu s lidmi, a přesto nebyla jejich záležitost ani policií, ani vyšetřovatelem předložena kompetentnímu orgánu k posouzení. A ačkoliv později oba případy byly prověřeny, vyšetřovací orgány odmítly závěr specializovaného orgánu, aniž by uvedly přesvědčivé důvody pro jeho zpochybnění. Nedostatek řádného posouzení tohoto aspektu v rámci trestního vyšetřování také mohl

vyšetřující orgány připravit o přístup k důležitým důkazům, které mohly být současně přínosné pro obhajobu stěžovatelů.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne 9. 11. 2018, *Beuze v. Belgie*, č. 71409/10, rozsudek ze dne 30. 3. 2017, *Chowdury a ostatní v. Řecko*, č. 21884/15, rozsudek ze dne 7. 1. 2010, *Rantsev v. Kypr a Rusko*, č. 25965/04, ECHR 2010 (výňatky), rozsudek Velkého senátu ze dne 25. 6. 2020, *S.M. v. Chorvatsko*, č. 60561/14, rozsudek ze dne 26. 7. 2005, *Siliadin v. Francie*, č. 73316/01, ECHR 2005 VII.

Relevantní ustanovení: Čl. 4 (zákaz nucené práce) a čl. 6 odst. 1 (právo na spravedlivý proces) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Bivolaru a Moldovan v. Francie (stížnost č. 40324/16 a 12623/17)

Datum rozhodnutí: 25. března 2021

Závěr: *Předpoklad rovnocenné úrovně ochrany je třeba mít v případě druhého stěžovatele za vyvrácený, protože ochrana jeho základních práv v řízení vedeném na základě evropského zatýkacího rozkazu byla zjevně nedostatečná.*

Obsah: Stížnost se týká předání stěžovatelů Francií rumunským orgánům na základě evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 3 Úmluvy, pokud jde o pana Moldovana, zatímco v případě druhého stěžovatele, pana Bivolaru, k porušení čl. 3 Úmluvy nedošlo.

Poznámka: Soud uvedl, že pan Moldovan předložil důkazy namítaného rizika zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, pokud jde o podmínky zbavení svobody v Rumunsku. Tato skutečnost vyžadovala, aby soud provádějící výkon rozhodnutí požádal o dodatečné informace a záruky ze strany žádajícího státu, pokud jde o budoucí podmínky uvěznění stěžovatele v Rumunsku. Soud ovšem uzavřel, že vykonávající soud naopak nevyvodil z obdržených informací odpovídající závěry, ačkoliv šlo o informace, na jejichž základě mohlo dojít k odmítnutí výkonu předmětného zatýkacího rozkazu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 29. 4. 2019, *A.M. v. Francie*, č. 12148/18, rozsudek ze dne 14. 2. 2017, *Allanazarova v. Rusko*,

č. 46721/15, rozsudek ze dne 22. 4. 2014, *Axinte v. Rumunsko*, č. 24044/12, rozsudek Velkého senátu ze dne 30. 6. 2005, *Bosphorus Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi c. Irlande*, č. 45036/98, CEDH 2005 VI, rozsudek ze dne 10. 6. 2014, *Constantin Aurelian Burlacu v. Rumunsko*, č. 51318/12.

Relevantní ustanovení: Čl. 3 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (zákaz mučení).

Handzhiyski v. Bulharsko (stížnost č. 10783/14)

Datum rozhodnutí: 6. dubna 2021

Závěr: Svoboda projevu se nevztahuje jen na všeobecně přijímané informace a ideje, ale také na ty, které jsou urážlivé, šokující nebo se dotýkají státu či určité skupiny obyvatel.

Obsah: Stěžovatel, místní politik, na Boží hod vánoční roku 2013 umístil čepici a pytel Santa Clause na sochu Dimitara Blagoeva na hlavní třídě Blagoevgradu jako vyjádření svého politického protestu. Dimitar Blagoev je bulharský politik a zakladatel první sociálně-demokratické strany na Balkáně. O několik hodin později byl proto zatčen, obviněn z výtržnictví a následně byl propuštěn. Posléze byl pro tento trestný čin odsouzen a pokutován, ač se dovolával svého ústavně zaručeného práva protestovat. Rozsudek byl ve vnitrostátním řízení potvrzen a stěžovatel pokutu zaplatil. Soud rozhodl šesti hlasy k jednomu, že byl porušen čl. 10 Úmluvy.

Poznámka: Soud zejména uvedl, že čin stěžovatele byl politickým protestem, či dokonce satirou, a nijak sochu nepoškodil. Ačkoliv se mohli lidé cítit uraženi, samotná tato skutečnost neospravedlňuje zásah do svobody projevu stěžovatele.

Související judikatura: rozsudek ze dne 19. 1. 2006, *Albert-Engelmann-Gesellschaft mbH v. Rakousko*, č. 46389/99, rozsudek ze dne 20. 10. 2009, *Alves da Silva v. Portugalsko*, č. 41665/07, rozsudek Velkého senátu ze dne 22. 4. 2013, *Animal Defenders International v. Spojené království*, č. 48876/08, ECHR 2013 (výňatky), rozsudek ze dne 6. 5. 2003, *Appleby a ostatní v. Spojené království*, č. 44306/98, ECHR 2003-VI.

Relevantní ustanovení: Čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Rozsudek Velkého senátu ve věci Vavrička a ostatní v. Česká republika (stížnost č. 47621/13, 3867/14, 73094/14, 19298/15, 19306/15 a 43883/15)

Datum rozhodnutí: 8. dubna 2021

Závěr: Česká očkovací politika se zaměřuje na nejlepší zájem dítěte.

Obsah: V České republice platí obecná povinnost očkování dětí proti devíti běžným nemocem. Plnění této povinnosti však nelze vymáhat. Rodiče, kteří se jí bez důležitého důvodu nepodrobí, mohou být pokutováni. Neočkované děti také nemohou být přijaty do některých dětských zařízení, jako jsou školky (výjimka platí pro děti, které nemohou být očkovány ze zdravotních důvodů). První stížnost byla podána rodičem, který byl pro nesplnění povinnosti očkovat své děti pokutován, v případě ostatních bylo odmítnuto přijetí neočkovaných dětí do školky. Velký senát rozhodl šestnácti hlasy k jednomu, že nebyl porušen čl. 8 Úmluvy.

Poznámka: Soud s poukazem na svou judikaturu vysvětlil, že nucené očkování, jako nedobrovolný lékařský zákrok, představuje zásah do tělesné integrity, a tedy do práva dle čl. 8 Úmluvy. Dle soudu očkovací politika České republiky sleduje legitimní cíl ochrany zdraví a práv druhých, když očkování jednak chrání očkované a vedle toho také ty, kteří ze zdravotních důvodů očkování být nemohou a jsou tak odkázáni na kolektivní imunitu. To zakládá dle Velkého senátu členskému státu širokou míru uvážení. Velký senát zdůrazňuje ve svém rozhodnutí nejlepší zájem dítěte, který musí být předním hlediskem při jakémkoliv rozhodování týkajícím se dětí. Pokud jde o přiměřenost státní očkovací politiky, Velký senát konstatoval, že pokuta, která byla udělena panu Vavričkovi, nebyla nepřiměřená. Ačkoliv nepřijetí dětí ostatních stěžovatelů do školky představuje ztrátu významné příležitosti k osobnostnímu rozvoji, jde o preventivní, nikoliv sankční opatření, které je současně časově omezené. Jakmile děti dosáhnou věku povinné školní docházky, to, že nejsou očkovány, jejich přijetí do školy nijak neovlivní. Soud závěrem uvedl, že nebylo třeba řešit otázku, zda by měla být přijata jiná, méně striktní očkovací pravidla, jak je tomu v některých jiných zemích. Otázkou bylo, zda české vnitrostátní orgány překročily širokou míru uvážení v posuzované věci. K tomu dle názoru soudu nedošlo a sporná opatření lze považovat za nezbytná v demokratické společnosti.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne 15. listopadu 2016, *Dubská a Krejzová v. Česká republika*, č. 28859/11 a 28473/12, rozsudek Velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans v. Spojené království*, č. 6339/05, ECHR 2007 I, rozsudek ze dne 13. 11. 2012, *Hristozov a ostatní v. Bulharsko*, č. 47039/11 a 358/12, ECHR 2012 (výňatky), rozsudek ze dne 27. 3. 2018, *Ibrahim Keskin v. Turecko*, č. 10491/12, rozsudek Velkého senátu ze dne *Neulinger a Shuruk v. Švýcarsko*, č. 41615/07, ECHR 2010.

Relevantní ustanovení: Čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na respektování soukromého a rodinného života).

K. I. v. Francie (stížnost č. 5560/19)

Datum rozhodnutí: 15. dubna 2021

Závěr: *Pokud by byl stěžovatel vrácen do Ruska bez předchozího posouzení aktuálních rizik, kterým by musel čelit při výkonu rozhodnutí o vyhoštění, došlo by k porušení čl. 3 Úmluvy.*

Obsah: Stížnost se týká ruského státního příslušníka čečenského původu, který přišel do Francie jako nezletilý a získal tu status uprchlíka. Poté, kdy byl odsouzen pro teroristický trestný čin s odůvodněním, že jeho přítomnost ve Francii představuje závažnou hrozbu pro francouzskou společnost, příslušný francouzský úřad v souladu s vnitrostátním právem jeho uprchlický status zrušil a byla nařízena deportace stěžovatele do Ruska. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 3 Úmluvy.

Poznámka: Soud uvedl s odkazem na svou judikaturu i judikaturu francouzského Conseil d'État, že zrušení statusu uprchlíka nemá žádný vliv na skutečnost, že osoba je uprchlíkem. Proto měly vnitrostátní orgány zvláště pečlivě uvážit, zda stěžovatel stále je uprchlíkem, když zkoumaly, co stěžovateli hrozí v případě vyhoštění do země původu. Francouzské státní orgány však dle názoru soudu při posuzování rizika, kterému stěžovatel čelil při návratu do vlasti, nebraly v úvahu předpoklad, že stěžovatel mohl zůstat uprchlíkem, ač mu byl uprchlický status odňat.

Související judikatura: rozsudek ze dne 29. 4. 2019, *A. M. v. Francie*, č. 12148/18, rozsudek ze dne 19. 4. 2018, *A.S. v. Francie*, č. 46240/15, rozsudek ze dne 22. 9. 2009, *Abdolkhani a Karimnia v. Turecko*, č. 30471/08, rozsudek ze dne 11. 10. 2011, *Auad v. Bulharsko*, č. 46390/10, rozsudek ze dne 25. 3. 2021,

Bivolaru a Moldovan v. Francie, č. 40324/16 a 12623/17, rozsudek ze dne 18. 11. 2010, *Boutagni v. Francie*, č. 42360/08.

Relevantní ustanovení: Čl. 3 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (zákaz mučení).

Xero Flor w Polsce sp. z o. o. v. Polsko (stížnost č. 4907/18)

Datum rozhodnutí: 7. května 2021

Závěr: *Zásadní nedostatky při jmenování soudce rozhodujícího ve věci stěžovatelky způsobily porušení jejího práva na rozhodnutí tribunálem zřízeným zákonem.*

Obsah: Stěžovatelkou je společnost, která se po mnoho let bezvýsledně snažila uplatnit u vnitrostátních soudů svůj nárok na odškodnění za poškození svých pozemků, způsobené divokou zvěří. Stěžovatelka před vnitrostátními soudy opakovaně požadovala, aby zákon, který byl v její věci použit, byl předložen Ústavnímu soudu k posouzení svého souladu s ústavou. Její návrhy ale byly zamítnuty vnitrostátními soudy obou stupňů. Nakonec stěžovatelka podala ústavní stížnost, kterou ale Ústavní soud prohlásil v roce 2017 za nepřijatelnou. Senát Ústavního soudu, který věc stěžovatelky rozhodoval, zahrnoval i soudce M. M., který byl zvolen novým Sejmem poté, kdy předchozí Sejm již na toto místo soudce zvolil, ale polský prezident odmítl tohoto řádně zvoleného soudce jmenovat. M. M. byl tedy zvolen na místo, které bylo již obsazeno na základě volby předchozího Sejmu. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy, pokud jde o právo na spravedlivý proces, a právo na projednání věci řádným soudem zřízeným zákonem.

Poznámka: Soud zejména poukázal na to, že přes opakované návrhy stěžovatelky vnitrostátní soudy nijak neodpověděly na její námitky, že zákon, který byl v její věci aplikován, je neslučitelný s ústavou. V důsledku toho porušily vnitrostátní soudy svou povinnost vyplývající z čl. 6 odst. 1 Úmluvy vydat odůvodněné rozhodnutí. Tím odepřely stěžovatelce právo na spravedlivý proces. Pokud jde o obsazení senátu soudcem, který byl jmenován na místo již obsazené dříve zvoleným soudcem, soud konstatoval, že tato situace byla důsledkem zjevného porušení vnitrostátního práva, jímž orgány vnitrostátní exekutivy sledovaly uzurpaci práva Ústavního soudu jako orgánu pověřeného výkladem Ústavy.

Související judikatura: rozsudek ze dne 6. 10. 2011, *Agrokomplex v. Ukrajina*, č. 23465/03, rozsudek Velkého senátu ze dne 6. 4. 2000, *Athanassoglou a ostatní v. Švýcarsko*, č. 27644/95, ECHR 2000 IV, rozsudek ze dne 26. 9. 2002, *Becker v. Německo*, č. 45448/99, rozsudek Velkého senátu ze dne 23. 1. 2001, *Brumărescu v. Rumunsko*, č. 28342/95, ECHR 1999 VII, rozsudek ze dne 22. 6. 2000, *Coëme a ostatní v. Belgie*, č. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 a 33210/96, ECHR 2000 VII.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces).

Mraović v. Chorvatsko (stížnost č. 30373/13)

Datum rozhodnutí: 14. května 2021

Závěr: Vnitrostátní orgány důvodně vyloučily veřejnost z řízení, protože měly povinnost poskytnout poškozené ochranu před druhotnou viktimizací.

Obsah: Stěžovatel byl zatčen pro podezření ze znásilnění. Policie publikovala tiskovou zprávu a zveřejnila totožnost oběti, místní basketbalové hráčky. Stěžovatel byl v řízení před soudem 1. stupně osvobozen v řízení, které bylo na jeho žádost neveřejné. Poté, kdy bylo nařizeno nové projednání věci, byl však stěžovatel shledán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody. V průběhu tohoto nového řízení stěžovatel požadoval, aby bylo hlavní líčení veřejné, a argumentoval, že poškozená dává rozhovory v tisku, v jejichž důsledku je on stigmatizován. Soud jeho žádosti zamítl,

protože měl za to, že vyloučení veřejnosti je nezbytné z důvodu ochrany soukromého života poškozené. Tento závěr byl potvrzen vnitrostátními soudy vyšší instance. Soud šesti hlasy k jednomu rozhodl, že nebyl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Poznámka: Soud dospěl k závěru, že postup vnitrostátních soudů byl důvodný. Zejména poukázal na skutečnost, že vnitrostátní orgány byly povinny poskytnout poškozené ochranu před druhotnou viktimizací, s ohledem na vysoce citlivou povahu okolností, které byly předmětem jejího výsledku, které nezbytně odhalovaly nejintimnější aspekty jejího života. Protože pak citlivé informace mohly být prozrazeny v kterékoliv části řízení, nemohlo by ji před stigmatizací a dalším utrpením chránit ani vyloučení veřejnosti pouze v určité části řízení.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne 27. 11. 2018, *Berlusconi v. Itálie*, č. 58428/13, rozsudek ze dne 16. 2. 2016, *Borovská v. Slovensko*, č. 48554/10, rozsudek ze dne 14. 3. 2000, *Gładkowski v. Polsko*, č. 29697/96, rozsudek Velkého senátu ze dne 30. 3. 2000, *Léger v. Francie*, č. 19324/02, rozsudek Velkého senátu ze dne 17. 10. 2019, *López Ribalda a ostatní v. Španělsko*, č. 1874/13 a 8567/13, rozhodnutí Velkého senátu o částečné přijatelnosti stížnosti ze dne 13. 12. 2000, *Malhous v. Česká republika* č. 33071/96, CEDH 2000-XII, rozsudek ze dne 25. 3. 1994, *Scherer v. Švýcarsko*, č. 17116/90, A 287.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces).

Připravila: Pavla Boučková

ASPI
Průvodce

KORPORÁTNÍ PRÁVO

Všechny relevantní a aktuální informace z oblasti korporátního práva na 3 kliknutí

Stačí si jen vybrat vaši konkrétní agendu a výsledkem je dokument, který obsahuje:

- » paragraf předpisu
- » odborný výklad – komentář
- » judikaturu
- » články a praktické příručky
- » vzory a postupy

Pro vyzkoušení kontaktujte naše obchodní poradce <http://obchodnici.aspi.cz>

Společnost s ručením
Akciová společnost

Průvodce - Korporátní právo

